

VID

ENKE-BISKOPINNANS

VÄLBORNA FRU

MARGARETA VON ENGESTRÖMS

FÖDD BENZELSTJERNAS

GRAF,

DEN 7 DECEMBER 1792.

LUND,

TRYCKT UTI BERLINGSKA BOKTRYCKERIET.

Lifvet är en stor möda; och en stor förtjänt, att hafva
väl och länge uthärdat densamma.

ORILD.

Hör, Sångmö! Folkets röst, hvars tårar och beröm,
Ifrån Din stor -beräcka luta,
Den saknad kalla nu, som, allmän, stor och öm,
Fru Biskopinnan ENGESTRÖM
Med gammal rätt förtjänt, at njuta.
Sjung då om denna gamla rätt,
Och att hon, med Sin dygd förvärfade
Det tidens bifall, som Hon ärfde,
Men ej behöfde, af sin ätt!
Sjung om Dess mogna vett, Dess ädla tänkesätt!
Sjung! — — ja — — men när din sång har stannat,
Hvad har han väl berättat annat,
Än det som världen vet, och länge har besannat,
At fordran på beröm var Hännas gamla rätt?

Hur många menskers öde har
På tidens bölja re'n förrunnit,
Af hvilka likväl alle fannit
Att Hon ett rygte värdig var,
Det med sin dygd, sitt vett hon brunnit;
Som varit vittnen til den skatt
Af racksamberens skörd Hon vunnit — —
Så gömmes Solen i vår natt;
Men världen glädjes, att Hon brunnit.

Det fins en stilla dygd, som icke hopens blick,
Med stora äfventyr förvånar,
Men, som med kånuedom af sina ödens skick,
Från den en måttad klokhet lånar,
Hvarmd hon, på vår branta stig,
Så väl förstår, att ackta sig,
Och går så jämn och trygg, med lugnet i ett hjärta,
Dir, ånger! du ej smygit dig,
Och lifvets ofta nog så wälförjånra suårta,
Med denna vishet och beröm
Dog Biskopinnan ENGESTRÓM.

Det fins en liten flock — — hur liten! — — Herre Gud!
Af dem, som icke blott med röstens tomma ljud,
Men hjertats varma nit Dig dyrka,
Och som förstå, att Dina bud
Ge Samhälls-dygderne sin styrka,
Ån finnes någon vis och from,
Som vet från jordens dåld sin blick till Himlen böja,
Hvars glädje af Din nåd, hvars frugtan för din Dom,
En dygdig och en Christen röja.
Med denna sällhet och beröm
Dog Biskopinnan ENGESTRÓM.

En missnöjd med sig sjelf är missnöjd lätt med andra;
Och ålderdomen ofta plår
I tidens yngre fel, just sina åldre, klandra:
Men, från det lugna bröst, i hvilket friden är,

Ej ofta någre viggas ljunga:
Den öma menfkyo-kärlek där
Vill ej med fyna lifs-besvär
En annan likes öden ranga.
En sådan denna lyckan bar
Att kunna trygg och glad en grånad hjesfa luta
Till deras öpna famn, som fäzt i foråna dar
Af Hånne lif och forstrån njuta.
För Biskopinman ENGESTRÓM,
Var denne vara lårt en fjällhet, och beróm.

En stor och gammal Ek, har nejdens dyrkan haft,
Och lånat bånnes Folk sin skugga:
Nu, sveken af en ålåd rad saft,
Och särad af de slag, som på dess rötter bugga,
Hon faller — — hör hur vindarne
Kring fälter sina suckar skicka!
Och folkets öma oro se,
Och dagens stjerna milen blicka!

21 f.

Stockholms
universitet

Denna digitala kopia är tillgängliggjord av Stockholms universitetsbibliotek. Upphovsrätten har upphört. Får användas i enlighet med gällande lagstiftning.

This digital copy is provided by Stockholm University Library. Its copyright has expired. May be used according to current laws.

Vid enke-biskopinnans välborna fru Margareta von Engeströms född Benzelstjernas graf, den 7 December 1792.

1792

Stockholms Universitetsbibliotek (ägare/owner)